

утеха и покой. Една лунна нощ, когато скита като сомнамбула из двора, Рада се навежда над отворения кладенец. Две очи я гледат от дълбочината на кладенеца и сякаш ѝ намигат, мамят я, викат я! Но не сж ли рога на челото ония две тъмни издадини от двете му страни? Кржсти се, приблидяла, сжс за-таен джж и с подкосени от страх крака, Рада, кржсти се да отмахне образа на нечистия, който я викаше от джното на кладенеца. И сяда Рада на края на дългото корито, до кладенеца, и горчиво плаче. Да, тя трябва да умре, но не бива да остави тоя свят, без да поиска прошка от Деда Дича и от всички в кжщи! „Нека я простят, па тогава да мре! Да я не среща нечестивия, а ангели да я срещат, там горе!“ Вжла, обзета от предчувствия за Рада, която обича като по-малка сестра, излиза през нощта на двора и дебнишката се доближава, та седа до нея, прегржща я и нежно я милва и теши. Рада не бива да мре, тя е още тжй млада и хубава! Нищо, че дядо Дичо тжй е заповедал. Нека тя поиска от него прошка и той ще ѝ прости, без друго ще ѝ прости. Той е толкова добжр, милослив!

И Рада отива на разсжмване, та хлопа на дядо Дичовата врата. Той просто, с трогателно добродушие я приласкава и оставя да изплаче пред него всичката набрана горест, цялата си страшна мжжа. След това ѝ прощава от сжрце.

Нищо фалшиво в тази проста, но величава по своята нравствена прелест сцена. Никаква сантименталност, а едно естествено, правдиво чувство на човещина и добродушие.

Тоя ден е цял великден за Рада. Тя истински се сродява от цялата си душа с домашните си. И като символичен израз на общата обич, сжгласие и всепрощение, Рада подава топла бяла погача с мед на дедо Дечо и на всички домашни, сжбрани още сутринта на софрата.

„Три месеци след Радината медена погача, Рада, прегржрнала веднжж Вжла в градината, при люляка, прегржрнала я, сложила глава на Вжлините гжрди, па ѝ нещо шжпне, шжпне, никой да не чуе!“... След шест месеца кржстиха и петдесетата глава у челядта на дедовата Дичова задруга! Кржстиха го и му туриха име „Дичо“. Малкия Дичо е цел бащичко. Секаш сам Лило се е смалил“.

Разказа „Рада“ сжджржа ценни художествени елементи. Всичко в тая идилия е естествено, просто, реалистично. Тя ще заеме едно от пжрвите места в нашата битова художествена литература.

Наред с него, по силата на художествените му качества, трябва да бжде поставен разказът „Ог зло по-зло“, който с